

V jednom pěkném údolíčku stojí kafilerie
atmosféra odérem je prostoupená tam
ve šmelcu jsou sobě rovni člověk, bestie
původ těchto surovin je všeobecně znám.
Na samotě u rybníka rašelina vidí se
rudočerná materie sahá do hlubin
každá kročej co tam žbluňkne, okamžitě topí se
vylučuje do ovzduší psychotropní plyn.
Pod tím blatem červeným kdo jednou vodu zřel
a k osvěžení ponořil tam libovolný úd
jak kdyby ho podřezali, hrozně zakřičel
připadal si vzhledem blíže do krvavých zrud.
Na okrese vzduchem lítaj záludné bakterie
s dosti velkým procentem rozložených ryb
navozují domorodcům představy, euforie
na venkovské mentalitě nenávratný vryp.
Na obecním hřbitůvku až jednou budem tvrdě spát
naše grunty nová síla jistě oplodní
do té doby putrefakcí chceme se inspirovat
vyvíjeti činnost ryze maniakální.
Hnilobou nic nekončí, nýbrž začíná
kdopak by se kadáverů po těch létech bál?
Influence jako monsun spadla do klína
budem dělat radikální prudký blekmetál.